

Sygn. akt II K 193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – sekr. sądowy B. M.

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniu 02/09/2016 roku

sprawy:

M. K.

s. M. i H. z domu W.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 lipca 2015 roku, w miejscowości Ł., województwa (...) prowadził w ruchu lądowym motocykl marki Y. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,36 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko **M. K.** postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000,- zł (trzy tysiące złotych);

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku zalicza okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 lipca 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi zakazu prowadzenia pojazdów,

V. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 100,- zł (stu złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 100,- zł (sto złotych).

Sygn. akt II K 193/16

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2015 roku M. K. wraz ze znajomymi m.in. T. O. i K. W. przebywał na Zlocie Motocyklowym w Ł., podczas imprezy spożywał alkohol w postaci wódki. W sobotę w dniu 11 lipca 2015 r. M. K. wstał ok. godz. 10:00, ponownie na czczo spożył alkohol w postaci jednego piwa, nie jadł aż do godz. 14:00 – 15:00, kiedy zjadł kanapki. Ok. godz. 15:30 M. K. chcąc przestawić swój motocykl o nr rej. (...), żeby go wyczyścić, odjechał nim z parkingu złotowego na pobliską drogę. Jechał na pierwszym biegu, bez kasku, chciał na tej drodze wykonać manewr zawracania. Droga ta łączyła dwa punkty kontroli uczestników zlotu, jeden – w którym uczestnicy zlotu kupowali bilety i drugi – w którym kontrolowano opaski upoważniające do wjazdu na teren pola namiotowego. M. K. zdążył przejechać ok 100 - 200 metrów od miejsca, w którym pierwotnie był zaparkowany jego motocykl. Oskarżonego zauważył patrol policji, który przystąpił do kontroli drogowej z uwagi na brak kasku u mężczyzny. M. K. został zatrzymany do kontroli na ul. (...) w Ł., na wysokości posesji nr (...). Został on poddany badaniom alkotestem. W momencie zatrzymania zawartość alkoholu w jego organizmie zawierała się w stężeniu 0,36 mg/dm³ wydychanego powietrza. Drugie badanie wykonane po upływie kwadransa dało wynik 0,37 mg/dm³.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 10-11, 65-68 akt); protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwami wzorcowania (k. 2-3), notatka urzędowa (k. 1), zeznania świadka P. P. (k. 21-22), zeznania świadka Ł. C. k. 1-2 zbiór C), zeznania świadka T. O. (k. 3-4 zbiór C), zeznania świadka K. W. (k. 5-6 zbiór C), protokół eksperymentu procesowego (k. 7-9 zbiór C), notatka urzędowa i mapa (k. 63-64), mapy (k. 73-74), materiał poglądowy (k. 79-83).

M. K. urodził się (...) w W., mieszka w R.. Ma wykształcenie średnie, z zawodu technik mechanik, jest funkcjonariuszem służby więziennej zatrudnionym w Zakładzie Karnym w B. - F., gdzie uzyskuje dochód ok. 2.500 zł miesięcznie, posiada majątek ruchomy w postaci motocykla Y. rok prod. 2002 oraz samochodu marki S. rok prod. 1999, jest żonaty, ojcem jednego dziecka w wieku 6 miesięcy. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie był karany sądownie ani za wykroczenia. W związku z popełnionym czynem przeciwko M. K. toczy się postępowanie dyscyplinarne nr Pd-10/15.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. (k. 10-11, 65-68 akt), dane o karalności (k. 8 akt II K 193/16), informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego Ministra Właściwego Do Spraw Finansów Publicznych (k. 85-86), pisma od Dyrektora Zakładu Karnego w B. – F. (k. 102 i k. 4 akt II K 193/16).

Oskarżony wysłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których potwierdził w pełni przebieg zdarzenia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Podał w nich, że nie był świadomy, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Nie miał zamiaru prowadzić motocykla w ruchu, dlatego też nawet nie założył kasku, chciał jedynie go przestawić i w tym celu wjechał na pobliską drogę, aby na niej zawrócić. Na posiedzeniu w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania M. K. oświadczył, że w przypadku skazania straci pracę. Wyjaśnił, że przełożeni dali mu już do zrozumienia, co zrobił. Podał, że po zatrzymaniu prawa jazdy początkowo do pracy dojeżdżał pociągiem, ale linia została zlikwidowana, więc zmuszony był dojeżdżać skuterem.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań wszystkich świadków, którym Sąd również dał wiarę. Sąd uwzględnił również dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego i protokoły użycia urządzenia pomiarowego jednoznacznie przemawiają za uznaniem, iż czyn oskarżonego miał charakter umyślny. Sąd podzielił zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, polegający na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości wypełnia znamiona art. 178a § 1 kk.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzuczonego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i warunkowo umorzył wobec M. K. postępowanie karne na okres jednego roku próby. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 178a § 1 kk mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 kk, co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

Sąd rozważył także na tle ujawnionych materiałów sprawy zakres społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, biorąc pod uwagę okoliczności strony przedmiotowej i podmiotowej.

Sąd stwierdził po pierwsze, że oskarżony w rzeczywistości prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, spełniając warunki, które ustawodawca wymienił w art. 178a §1 kk.

M. K. nie był trzeźwy, wjeżdżając na drogę, na której odbywał się ruch lądowy, jednakowoż zawartość alkoholu w jego organizmie daleka była od stanu alkoholowego upojenia. Badanie alcotestem wskazało wartość 0,36 mg/l, zatem domniemywać można, że alkohol w ciele oskarżonego ulegał już rozkładowi i wydalaniu. Co prawda drugi pomiar wykazał znowu wartość odrobinę wyższą (0,37 mg/l), ale ta nielogiczność mieści się w granicach niepewności pomiarowego urządzenia (0,02 mg/l). Oskarżony kilka godzin przed zatrzymaniem spożywał alkohol w postaci jednego piwa, czyli nie należący do gatunku mocnych alkoholi, wódkę zaś w dniu poprzedzającym. Przejechał tylko nieznaczną odległość kilkuset metrów, przy właściwie żadnym ruchu pojazdów. Nie poruszał się po drodze publicznej, nie miał zamiaru na takiej drodze się poruszać, mając na uwadze topografię terenu mógł nawet nie mieć świadomości, że wjechał na drogę, która - tak jak pobliski teren objęty Zlotem Motocyklowym - nie jest wyłączona z ruchu. O wiarygodności twierdzeń oskarżonego w tym zakresie świadczy fakt, że nie miał nawet założonego kasku.

Przedstawione wyżej okoliczności w niczym nie uzasadniają zachowania oskarżonego, pozwalają jednak na znalezienie jego motywów, w pewien sposób tłumaczących go. Oskarżony podjął się przestawienia motoru, bez zamiaru prowadzenia go wierząc, że nieznaczna ilość wypitego tego dnia alkoholu została już wyeliminowana.

Sąd wziął także pod uwagę i to, że oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa, nie odnotowano popełnienia przez niego wykroczeń, a sposób jego życia przed popełnieniem przypisanego mu czynu pozwala na stwierdzenie, że czyn, którego popełnienia się dopuścił stanowił, co prawda ze wszech miar naganny, lecz tylko eksces w stosunku do jego dotychczasowego trybu życia.

Powołane powyżej okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie stanowiska, iż społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna.

Sąd umarzając wobec oskarżonego postępowanie karne wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać wobec M. K. osiągnięte w wyniku przeprowadzonego postępowania. Zdaniem Sądu już sam fakt postawienia mu tak haniebnego w odczuciu jego środowiska zarzutu i występowania przed Sądem w charakterze oskarżonego był dla osoby pokroju oskarżonego - funkcjonariusza służby więziennej - wystarczającym upokorzeniem oraz powinien niewątpliwie odstraszyć go od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej.

Należy w tym miejscu podkreślić, że zastosowanie wobec M. K. represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu, na tle ujawnionych wyżej okoliczności, środkiem zbyt surowym również z tego powodu, że wiązałoby się z utratą pracy. Owszem, wobec funkcjonariuszy powinno się wymagać pewnej staranności lub wręcz przykładu, ale każdy ma prawo do błędu, jeśli błąd ten ma charakter jedynie pewnego ekscesu. Trzeba również pamiętać, że oskarżony musi liczyć się z możliwością poniesienia odpowiedzialności dyscyplinarnej na czyn będący przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie.

Postępowanie karne winno spełnić również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego,

że przestępstwo, szczególnie tego typu, co popełnione przez oskarżonego występkiem, spotka się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, kształtując z drugiej strony postawy akceptowane społecznie. Chodzi zatem o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że przepisy prawa karnego zapewniają skuteczne ściganie sprawców i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku ich naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, wedle której wysuwany pod adresem sądu oczekiwaniem jest, by orzekł on w sposób sprawiedliwy, dający przy tym efekt eliminowania negatywnych, przestępczych zachowań.

Zdaniem Sądu odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary i warunkowe umorzenie postępowania karnego nie stoi w sprzeczności z zasadą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwidocznionej w treści art. 53 § 1 kk. Jak już była mowa wyżej, zastosowanie wobec M. K. represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu, na tle ujawnionych wyżej okoliczności, środkiem zbyt surowym, a wymieniona wyżej zasada zrealizowana została już poprzez szybkie ustalenie sprawcy przestępstwa i jego osądzenie.

Ponadto w celu wzmocnienia skutków, o których mowa była wyżej Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i wymierzył oskarżonemu świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000,- złotych.

Zasądzenie przez Sąd świadczenia pieniężnego na rzecz instytucji, wymienionej w dyspozycji art. 43a § 1 kk wspomóc ma wychowawczą rolę, jaką niniejsze orzeczenie wypełnić ma tak w stosunku do osoby oskarżonego, jaki i wobec wszelkich możliwych odbiorców treści decyzji Sądu. Sytuacja materialna oskarżonego nie stoi, w opinii Sądu, na przeszkodzie, by z możliwości wskazanej przez ustawodawcę w art. 67 § 3 w zw. z art. 39 pkt 7 w zw. z art. 43a § 1 kk skorzystać, a wymieniona w wyroku kwota 3.000,- zł leży w zakresie możliwości finansowych M. K., który będzie musiał podjąć starania, aby poczynić oszczędności z wynagrodzenia za pracę, pozwalające na uzyskanie kwoty równej zasądzonemu świadczeniu.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 67 § 3 kk nie było obligatoryjne. Sąd uznał jednak, że oskarżony ponieść musi konsekwencje swego zachowania także i w zakresie pozbawienia go możliwości kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi. Najtrudniejszą kwestią był wymiar środka karnego. Zgodnie z zapisem we wspomnianym wyżej przepisie zakaz taki orzeczony być mógł na czas do 2 lat. Okoliczności sprawy, dotyczące osoby oskarżonego i mające wpływ na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania spowodowały, że Sąd poprzestał na zastosowaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na krótszy z możliwych okresów, stosując go wobec oskarżonego na czas jednego roku. Trudno bowiem przyjmować jakiś matematyczny wzór przeliczając ilość promili na lata zakazu, pomijając oczywiście różnice, dotyczące cech indywidualizujących poszczególnych sprawców tego typu przestępstw. Inny, niż zastosowany wymiar orzeczonego zakazu byłby sprzeczny z funkcjami, jakie ten środek karny ma wobec niego spełnić. Środek karny, podobnie jak i kara, nie ma być odwetem, czy mechanicznym i matematycznym przeliczeniem uzyskanych w sprawie danych.

Na podstawie na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 lipca 2015 roku przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi zakazu prowadzenia pojazdów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego oraz zakres nałożonych na niego w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym.

SSR Agata Makowska-Boniecka